

[Landbrugsministeren.]

køberen, naar der nøjagtigt staar angivet de Paragraffer, der bestemmer, hvilke Hensyn der skal tages til Jordsælgeren. Det er efter mit Skøn en ualmindelig perfid Maade at citere paa, eller ogsaa har det ærede Medlem en usædvanlig daarlig Evne til at læse Lovforslaget.

Videre udtalte det ærede Medlem, at Venstre ikke vil være med til Ekspropriation, undtagen Regering og Rigsdag i hvert enkelt Tilfælde bestemmer, om Ekspropriation skal foretages. Det er jo en fuldkommen urigtig Udtalelse. Jeg kan blot henvise det ærede Medlem til at læse det Lovforslag, han selv paa Venstres Vegne har forelagt for Tinget, og som nu er til Behandling. Der staar udtrykkeligt i § 6:

„Viser det sig ugørligt for Statens Jordlovsudvalg ved frivillig Overdragelse paa rimelige Vilkaar at erhverve de fornødne Arealer til Tilvejebringelse af Adgangsvej til de Husmandsbrug, der oprettes, kan Landbrugsministeren efter Indstilling fra Statens Jordlovsudvalg paalægge vedkommende kommunale Raad at tilvejebringe den fornødne Vejforbindelse i Overensstemmelse med Reglerne i Lov af 20. August 1853 om Jords Afgivelse til offentlige Biveje.“

Det ærede Medlem kan derfor ikke sige, at Venstre ikke vil gaa med til at foretage Ekspropriation, undtagen Rigsdagen i hvert enkelt Tilfælde bestemmer det. Her fastsætter man netop de samme Bestemmelser med Hensyn til Fremskaffelse af Arealer, at Statens Jordlovsudvalg kan gøre Indstilling til Landbrugsministeren, som kan paalægge de kommunale Raad at foretage Ekspropriation — akkurat det samme, som foreslaas i vort Lovforslag, kun med den Forskel, at vi foreslaar, at Ministeren og Statens Jordlovsudvalg lader Vurderingsmyndighederne fastsætte Erstatningen. Bestemmelserne om Fremgangsmaaden ved Ekspropriation og Vilkaarene, før man gaar dertil, er ganske de samme, Rigsdagen træffer slet ikke Bestemmelse derom i hvert enkelt Tilfælde.

Dernæst kritiserede det ærede Medlem, at Regeringens Forslag indeholdt en Forskel mellem Rentesaetsen for Laan, som gives til Oprettelse af mindre Gaarde, og Laan i Husmandsbrug. Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, at det faldt sammen med min Udtalelse om, at disse Gaarde havde ringere Forrentningsevne end Husmandsbrugene. Det er ogsaa en af de urigtige Udtalelser, som det ærede Medlems

Tale var saa fuld af. Det har jeg aldrig sagt, tværtimod, jeg har her paa denne Plads udtalt i Fjor, at med Hensyn til Forrentning viser Erfaringen, viser Landøkonomisk Driftsbureau's Beregninger og Regnskaber, at de mindre Gaarde, som her er Tale om, har mindst en lige saa høj Forrentningsevne som Husmandsbrugene, saa det er lige akkurat det modsatte af det, som det ærede Medlem citerede den Dag. Naar jeg er gaaet med til at støtte Udstykning af Jord til mindre Gaarde, er det, fordi jeg anser det for nationaløkonomisk forsvarligt, og fordi det ogsaa med Hensyn til Beskæftigelsen betyder noget. Det giver mere Beskæftigelse, naar man opretter smaa Gaarde, end naar man beholder Jorden til meget store Gaarde, og der produceres meget mere i smaa Gaarde end i de store Gaarde, hvilket giver en betydelig større Forrentningsmulighed end i de store Brug. Naar jeg ikke har ønsket, at Staten skulde give nogen Rentelettelse til Oprettelse af smaa Gaarde, hvorimod jeg overfor Husmandsbrugene kunde tænke mig en mindre Rentelettelse, saa hænger det sammen med, at jeg mener, at den Mand, som ikke vil nøjes med saa stort et Areal, som er tilstrækkeligt for en Familie at leve af, og som de selv kan passe, ikke bør have nogen ekstra Rentelettelse, men jeg har ikke noget imod, at man ved at give ham et 2det Prioritetslaan til den Rente, Staten selv kan have Pengene til, støtter en saadan Udstykning.

Saa paastod det ærede Medlem, at Regeringens Forslag favoriserede offentligt Fæste fremfor Selveje. Ja, der er nøjagtig den samme Lighed mellem disse to Former som mellem de to Driftsformer, som blev indført i 1923—24 af den daværende Landbrugsminister, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som den Gang udtalte, at nu var der opnaaet den mest nøjagtige økonomiske Lighed, der kan opnaas, mellem disse to forskellige Brugsformer.

Det ærede Medlem kritiserede dernæst, at vi havde medtaget den Bestemmelse i § 26, som gaar ud paa, at Jordlovsudvalget i enkelte Tilfælde en kort Tid kan forhøje Afgiften ud over Forrentningen af Jordværdien for disse nye Parcellister og i andre Tilfælde gaa til en Nedsættelse af denne Afgift. Naar det ærede Medlem den Dag udtalte som Begrundelse for sin Modstand herimod, at Aarsagen til, at vi havde stillet det Forslag, var, at hvis Jorden var i en bedre Bonitet, saa skulde de have et Paalæg, og hvis den var i daarlig Bonitet, saa skulde de have et Fradrag, saa er det jo